

La llegenda de Baldoïnia

Vet aquí una vegada, segons conta la llegenda, una abadessa d'origen germànic anomenada Baldoïnia residia a l'església de Palol Sabaldòria, a l'antic nucli del poble de Vilafant. Es tractava d'una dona culta i il·lustrada que s'encarregava d'administrar i tenir cura de les instal·lacions i el seu major passatemps era un petit hort que es trobava a les lleres del riu Manol. Feia més d'una dècada que havia arribat a l'ermita després de fugir del monestir perseguida per les seves dots de curandera. Corrien moltes veus de les seves habilitats sanadores, els seus coneixements mèdics i els seus tractaments herbolaris. Fins i tot, es contava que posseïa màgia i duia a terme purificacions de l'esperit i sanació de mals màgics. Molts eren els encuriosits que quan passaven per la riba del riu Manol es quedaven observant l'hort de l'abadessa, admirant aquelles plantes exòtiques que creixien frondoses i imponents. Tanmateix, ningú no gosava dir res ni acusar a l'abadessa de bruixeria, doncs mai cap vilatà no l'havia vist emprar les seves dots ni dur a terme cap ritual espiritual.

Un dia, en honor a un sant, els amos feudals del castell que envoltava l'ermita van organitzar un convit i va assistir-hi tot el poble. També s'hi va apropar una nena òrfena anomenada Sibil·la, coneguda pels vilatans, en busca de quelcom per menjar i un lloc on dormir. Quan les autoritats del Castell van veure la nena prop del recinte, van barrar-li el pas, tot dient-li que la seva presència no era benvinguda. La Sibil·la, disposada a entrar, va esmunyir-se entre els soldats i va començar a córrer cap a les portes quan va entrebancar-se i va caure al fossar. La gent va començar a reunir-se al voltant d'on la nena havia caigut, preocupats per si aquesta encara respirava. També va captar l'atenció de l'abadessa, que va baixar corrents al fossar a veure si Sibil·la encara seguia viva. Havia quedat molt mal ferida i amb prou feines respirava, però seguia amb els ulls ben oberts i espantada. Els vilatans no van fer cap esforç, doncs la van donar per morta. Tanmateix, l'abadessa va decidir agafar-la en braços i, enmig de tota la multitud intrigada, va retirar-se a l'ermita i es va tancar a les seves estances.

Durant quinze dies es va veure Baldoïnia entrar i sortir de l'ermita sense parar, amb herbes de l'hort a les mans i galledes plenes d'aigua del riu. Aquells més atrevits que s'acostaven a l'ermita presumien d'haver escoltat crits i gemecs d'una Sibil·la desvariejant. Fins i tot, algú s'havia apropat a la finestra i havia vist com l'abadessa aplicava cataplasmes a la nena i li servia infusions d'herbes remeieres, una rere l'altra. Ningú no sabia què estava passant exactament dins de l'ermita de Palol Sabaldòria però nombrosos eren els rumors que les males llengües escampaven.

Fins que un dia, en motiu de les festes de la vila, els vilatans van quedar bocabadats en veure arribar l'abadessa acompanyada d'una Sibil·la somrient, polida i sense cap ferida. Allà mateix, més d'un va titllar-la de bruixa i aquest fet insòlit va revifar els rumors de tal manera que va arribar a orelles de les autoritats religioses d'alt càrrec.

El capvespre següent es va organitzar una caça de bruixes i tots els vilatans, armats amb forques, llances i pedres, van dirigir-se a l'ermita en busca de l'abadessa. Aquesta, en veure la multitud apropant-se envoltada d'una aura rogenca per les flames que desprenien les torxes, es va tancar a les seves estances. Els seus esforços per impedir l'entrada dels vilatans enfurismats van ser envà. Els homes van irrompre a l'habitació, van agafar-la per les mans i la van arrastrar fins a la plaça del poble on hi havia clavades estaques de fusta separades entre si i la van lligar a una d'elles. L'abadessa va aixecar el cap i va clavar la mirada al cel, com si implorés per evitar aquell destí tan imminent i que no va tardar en fer-se realitat. Va cremar durant hores i no va ser fins l'endemà que només van romandre les seves cendres.

La Sibil·la, aquella mateixa nit, s'havia amagat rere l'altar de l'església i havia presenciat l'escena esgarrifada, tement que el seu destí també fos com el de Baldoïnia. No fou fins al cap d'un parell de

dies que es va veure en cor de sortir de l'església i anar a veure què havia quedat de l'abadessa. Les cendres encara estaven al bell mig de la plaça. Afligida, les va recollir i es va dirigir cap al riu, on va enterrar-les prop del seu hort. De les cendres en va sortir una alzina grandiosa i formidable, coneguda avui en dia com l'alzina centenària de Vilafant.

Meravilha